

Μὲ τίς μελετηρὸς νυχτιᾶς—καὶ δίπλα στὴν ἔστιά
Βλέπω σκυμένη μιὰ γρηᾶ νὰ στρέφῃ τὴν ἀνέμη.

ᾠ ! ἔσένα πὺν συνάντησα σ' ὄλα τὰ στενοδρόμια,
Πὺν μ' ὀδηγοῦσες, ὦ γλυκεῖά καὶ μελαγχολικιά
Σελήνη, θὰ σὲ ξαναἰδῶ νὰ καθρεφτίζεσαι ὅμοια
Στὸ ρέμμα ὠραίου ποταμοῦ νὰ πιάνη πὺν ἀρχινᾶ !

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

IV

Γιὰ σένα μίλησα ἄπρεπα, ρόδο μὲ τόσα κάλλη·
Μὰ ἂν κι' ἔχεις τόσο ζωντανὸ καὶ λαμπερὸ τὸ χρῶμα
ᾠμως στὴ γλῶσση ἀνάμεσα μονάχο στ' ἀνθογυάλι,
Εἶσαι χαρὰ τῶν ὀμματιῶν καὶ τῆς καρδιάς ἀκόμα.

Σὲ κάποιος πόρτας Γοτθικαῖς τὸν τοῖχο μιὰν ἡμέρα
—Στὰ Βορεινὰ πλανιόμενονα ἐκεῖνο τὸν καιρό—
Μοῦ φάνηκες φανταστικὸ καὶ σάν, πολὺ ὠχρό,
Νᾶτρεμες στὸν θανατερὸ καὶ βροχερὸν ἄερα.

ΑΘΗΝΑΙ 12-11

ΜΕΤ. Α. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

J.—W. HEYS

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

Κράτα τὰ προῖστορικά τὰ χάρδια σου καὶ τὰ φιλιά σου,
Δὲν εἶμ' ἐγὼ πὺν θὰ θρηνησῶ στὴν ποδιά σου.

Λόγια παρηγοριᾶς ν' ἀκούσω θέλω ποτές μου.
Οὔτε βοτάνι πὺν νὰ γιάνη τίς πλιγές μου.

Τὴν εὐσπλαγμία Σας ὑπόβαθρον ἔστησα χάμου
Κι' ἕψωσα πάνω της μαρμάρينو τ' ὁμοιώμά μου.

✱

Μ' ἂν θέλεις πάλι νὰ σ' ὀνομάσω συντρόφισσά μου,
Χάλκινη ντύσου πανοπλία κι' ἔλα κοντά μου.

Γέλοιο στὰ χεῖλια μας τὰ φλογισμένα δὲ θ' ἀνθίσῃ·
Κι' ἡ Μοῖρα μας μαζύ μας θ' ἀδημονίσῃ...

Κι' ἂν ἡ σιωπή μας σὲ τρομάξῃ κι' ἂν κλονίσης
Μὴ γελαστῆς καὶ τὴν καρδιά μου ἀναζητήσης·

Ἄπο τὰ στήθια μου τὴν ἐξερίζωσα μὲ χέρι ἀνήλειο
Στὸν Ὁκεανὸ τὴν ἔλουσα καὶ τὴν ἐξέρανα στὸν Ἥλιο !

BLANKENBERGHE 10. 13

ΜΕΤ. ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ Α. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ὁρθὴν στὸ κατώφλι ὅπως τὸ «χαῖρε»
Ἐλεπούργησεν, ἀγαπημένο της τραγούδι,
Τὴν Καλή μου στὴ θύμησή μου φέρε...

Στολίδι της τὴν δυστυχία μας εἶχε βάλει·
Κι' ἔλεγες τὴν βαραΐναν ὅλες μου οἱ ἁμαρτίες
Ὅπως ἐκράταγε σκυμμένο τὸ κεφάλι.

Στὰ χέρια της ἐκράτια τὴ λεπτὴ ψυχὴ της
—ᾠ! τὰ χεράκια πῶπλεξαν τοὺς στοχασμούς μας !—
Κι' ἦταν κομένο στὴ βροχὴ ἄνθος ἢ ψυχὴ της...

Βαρηά, σὰν βράδυ σ' ἀκρογιάλι, ἦταν ἡ σιωπὴ της.
Καὶ ξεφυλοῦσεν μὲ τὰ βλέμματά της.
Κι' εὐώδιαζεν φθινόπωρο ἢ ἀναπνοὴ της.

Βαρὸ τὸ πένθος φέραν τὰ λυτὰ μαλλιά της·
Καὶ στὴν ποδιά της ἀνιστορίσαμε τὰ βάσανά μας
Κι' ἐγέμισες, ψυχὴ μου, μὲ τὴν εὐωδιά της...

ᾠ ἄλησμόνητη, Ἁρμονία ἢ θύμησή σου !
Καὶ μὲς στὰ σύννεφα πὺν ἐκούρασεν ἡ μπόρα
Σκάζει τὸ Οὐράνιο τόξο τῆς ψυχῆς σου.

BLANKENBERGHE 10.13

ΜΕΤ. ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ Α. ΝΙΚΟΛΑΟΥ